

Dato: 23. juni 2026
Sagsnr.: 25/02014 og 26/03649
Klagenr.: 1063371 og 1084035
Sagsbehandler: WWJE

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

OPHÆVELSE af afgørelser i sag om offentlighedens adgang til nedlagt markvej i Sorø Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a, stk. 1, jf. 78, stk. 1, 1. pkt.¹

Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Sorø Kommunes afgørelser af 29. maj 2024 og 19. januar 2026 om henholdsvis påbud om retablering af en nedlagt markvej på matr.nr. 24a Alsted By, Alsted, beliggende Alstedvej 52A, 4173 Fjenneslev, og om afslag på at nedlægge samme markvej.

De indbetalte klagegebyrer tilbagebetales.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet² og gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 6.³ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Miljø- og Fødevareklagenævnet

Toldboden 2
8800 Viborg
Nævnets e-mail:
mfkn@naevneneshus.dk

NÆVNEHUS

Tlf.: 72 40 56 00
CVR-nr.: 37795526
www.naevneneshus.dk

¹ Lovbekendtgørelse nr. 927 af 28. juni 2024 om naturbeskyttelse.

² Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet som senest ændret ved lov nr. 640 af 11. juni 2024 om ændring af lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

³ Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

1. Klagerne til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelserne er den 26. juni 2024 og 11. februar 2026 påklaget til Miljø- og Fødevareklagenævnet af ejendommens ejer, der er repræsenteret ved konsulent.

Klager har til afgørelsen af 29. juni 2024 navnlig anført, at

- markvejen som følge af tilgroning ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a,
- Sorø Kommune som følge af myndighedspassivitet er afskåret fra at kræve fysisk lovliggørelse, og
- markvejen ikke har rekreativ værdi.

Klager har til afgørelsen af 19. januar 2026 navnlig anført, at

- afgørelsen savner hjemmel, da markvejen ikke er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 1,
- der ikke er sket nedlæggelse af den oprindelige markvej,
- afgørelsen hviler på en urigtig retlig forudsætning om, at der kan etableres reel og lovlig gennemgående færdsel på ejendommen,
- den alternative sti er et tilfredsstillende alternativ, og
- afgørelsen lider af begrundelsesmangler.

Klagepunkterne er nærmere uddybet i afsnit 2.44.

2. Sagens oplysninger

2.1 Ejendommen og området

Klagesagen omhandler en markvej, der ikke længere eksisterer, på den sydlige del af matr.nr. 24a Alsted By, Alsted, beliggende Alstedvej 52A, 4173 Fjenneslev. Matriklen ligger i landzone og har en størrelse på ca. 90,8 ha. Den nordvestligste del af matriklen er beliggende i landsbyen Alsted, grænser op til Alstedvej, og er bebygget med bl.a. et stuehus og en række landbrugsbygninger. Den sydligste del af matriklen grænser op til Susåen, og fremstår som et engareal, der ligeledes delvist er registreret som § 3-beskyttet eng.

Ejendommen fremstår herudover hovedsageligt som åbne, dyrkede marker, opdelt af en markvej med et nord-sydgående forløb fra Alstedvej ved ejendommens bebyggelse. På den sydlige del af matriklen har markvejen sit forløb i den østlige del af et mindre skovområde på ca. 1,4 ha,⁴ hvoraf en del er omfattet af fredskovspligt. Matriklen er mod vest afgrænset af landevejen Hejreskovvej.

Den omtvistede markvej havde et øst-vestgående forløb med en længde på ca. 450 m over den sydlige del af matriklen mellem Hejreskovvej og den nord-sydgående markvej. Det fremgår af sagens oplysninger, at denne del af matriklen i dag er indhegnet og græsses af kvæg. Der blev i 2010 tinglyst

⁴ Miljø- og Fødevareklagenævnets opmåling.

en deklaration på matriklen om deltagelsen i ådalsprojektet Mellemste Suså for det areal, hvor markvejen havde sit forløb.

2.2 *Sagens forhistorie*

Sorø Kommune traf den 11. september 2007, i medfør af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3, afgørelse om afslag på at nedlægge den i sagen omhandlende markvej. Kommunen vurderede ved afgørelsen, at markvejen var en permanent menneskeskabt færdselsbane omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 1. Kommunen lagde ved denne vurdering vægt på, at markvejen kunne erkendes på luftfotos fra 1991 og frem. Kommunen vurderede videre, at markvejen havde en væsentlig rekreativ betydning, og at markvejen var en del af et gennemgående vejforløb mellem Alstedvej i nord og Hejreskovvej mod vest. Sagen var foranlediget af, at kommunen i februar 2007 var blevet gjort opmærksom på, at der var opsat skilte med adgangsforbud ved markvejen.

Naturklagenævnet stadfæstede den 23. april 2008 Sorø Kommunes afgørelse.⁵ Nævnets flertal lagde bl.a. med henvisning til luftfotos til grund, at der gennem en længere årrække havde eksisteret et kørespor, som var blevet brugt til kørsel på strækningen fra Hejreskovvej til engarealet, og som rekreativ sti anvendt af lokale borgere. Flertallet vurderede herefter, at køresporet havde været på stedet så længe, at det ikke kunne karakteriseres som midlertidigt, men derimod burde betragtes som en vej/sti i naturbeskyttelseslovens forstand. Efter flertallets vurdering havde markvejen desuden væsentlig rekreativ betydning, hvorfor den ikke kunne nedlægges, jf. naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3.

Klager indbragte herefter Naturklagenævnets afgørelse af den 23. april 2008 for Retten i Næstved, som ved dom af den 4. januar 2010 frifandt nævnet for klagers påstand om, at afgørelsen var ugyldig.⁶ Retten fandt, at det tydeligt fremgik af de under sagen fremlagte luftfotos, at der på det pågældende sted var hjulspor eller en markvej, og at disse også fremstod tydeligt ved Sorø Kommunes og Naturklagenævnets besigtigelser. Retten fandt herefter, at hjulsporene måtte betragtes som en permanent vej eller sti omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a. Retten fandt videre, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte nævnets skøn, hvorefter markvejen havde væsentlig rekreativ betydning som vej eller sti, jf. naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3. Klager ankede byrettens dom til landsretten, men hævde i oktober 2010 ankesagen.

Sorø Kommune traf den 15. april 2014, i medfør af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3, afgørelse om, at markvejen kunne nedlægges. Kommunens afgørelse blev påklaget til Natur- og Miljøklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening.

⁵ Se Naturklagenævnets afgørelse af 23. april 2008, sagsnr. NKN-133-00041.

⁶ Se Retten i Næstveds dom af 4. januar 2010, sagsnr. BS-18-2318/2008.

Natur- og Miljøklagenævnet ophævede den 16. juni 2015 Sorø Kommunes tilladelse til at nedlægge markvejen.⁷ Det fremgår af nævnets afgørelse, at kommunen ventede med at igangsætte lovliggørelsessagen indtil retssagerne var afsluttet. Videre fremgår det, at kommunen ved en besigtigelse den 10. juni 2011 konstaterede, at markvejen var fjernet, og at der var opsat et hegn ved overkørslen fra Hejreskovvej til markvejen. Den 23. juni 2011 foretog kommunen partshøring og forhåndsvarsling af lovliggørelsespåbud og meddelte den 10. august 2011 et lovliggørelsespåbud. Da påbuddet ikke blev efterkommet, indgav kommunen den 18. oktober 2011 politianmeldelse.

Det fremgår videre af Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse, at politiet efterfølgende over for Sorø Kommune oplyste, at der på en del af ejendommen var blevet tinglyst en deklaration i medfør af naturbeskyttelseslovens § 55, stk. 3, med en bestemmelse om, at der ikke var offentlig adgang til et naturgenopretningsprojektområde på ca. 8,7 ha, som den tidligere markvej krydsede igennem, uden forudgående aftale med klager. Deklarationen var en del af en tinglyst aftale af den 20. oktober 2010, som klager havde indgået med Naturstyrelsen om deltagelse i ådalsprojektet Mellemste Suså.

Af afgørelsen fremgår det videre, at Naturstyrelsen oplyste til Sorø Kommune, at realisering af naturgenopretningsprojektet var et langt og kompliceret forhandlingsforløb med de berørte lodsejere, og at klager under forhandlingerne gjorde en begrænsning af offentlighedens adgang til projektområdet til et kardinalpunkt.

Natur- og Miljøklagenævnet vurderede ved afgørelsen af 16. juni 2015, at markvejen havde en væsentlig rekreativ betydning. Nævnet fandt videre, at Naturstyrelsens ønske om at fastholde den indgåede aftale med klager, ikke kunne indgå i vurderingen af vejens rekreative betydning og føre til et andet resultat. Nævnet vurderede i den forbindelse, at heller ikke hensynet til projektområdets særlige karakter, herunder dets fauna og dyreliv, kunne tillægges særlig vægt ved vurderingen af vejens rekreative betydning. Nævnet bemærkede, at det var muligt for klager at søge Sorø Kommune om etablering af en alternativ adgangsmulighed som grundlag for en ny ansøgning om at nedlægge markvejen.

2.3 De to påklagede afgørelser

2.3.1 Afgørelsen af 29. maj 2024

Sorø Kommune har den 29. maj 2024 i medfør af naturbeskyttelseslovens 73, stk. 1, meddelt klager påbud om at retablere markvejen. Påbuddet er meddelt på vilkår om, 1) at markvejen skal reableres i dens oprindelige forløb, stand og bredde, så den fremstår som på et foto af 24. maj 2007, der er vedlagt afgørelsen, 2) at klager det første år skal køre jævnlige på arealet, så hjulsporene konstant vil være synlige på marken og fremstå som på foto af den 24. maj 2007, 3) at klager fjerner hegnet eller opsætter en låge i hegnet, så det er muligt for offentligheden at færdes på markvejen, og 4) at

⁷ Se Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 16. juni 2015, sagsnr. NMK-512-00097.

klager opsætter et skilt med oplysninger om, at offentligheden har adgang til markvejen. Skiltet skal stå ved indgangen til markvejen ved Hejreskovvej i mindst et år.

Det fremgår af afgørelsen, at vilkårene er stillet for at sikre, at offentligheden bliver opmærksom på, at der igen er en markvej, hvorpå offentligheden må færdes til fods og på cykel.

Sorø Kommune har i afgørelsen bemærket, at det fortsat er Naturklagenævnets afgørelse af 23. april 2008, som står ved magt, da nævnet blev frikendt ved Retten i Næstveds dom af 4. januar 2010, og da kommunens afgørelse af 15. april 2014 blev underkendt af Natur- og Miljøklagenævnet i juni 2015. Derfor er der fortsat adgang til færdsel ad den pågældende markvej, som er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a.

Sorø Kommune har i afgørelsen oplyst, at kommunen efter Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 16. juni 2015 har haft en dialog med klager om etablering af en alternativ sti, men at klager ikke har været indstillet på at finde en alternativ rute i nærheden af Susåen. Ifølge en oversigt over sagsforløbet, som kommunen har udarbejdet, har denne dialog foregået i perioden mellem 2015 og 2019. Ifølge afgørelsen har klager i 2012 plantet træer ved en remise, så den nord-sydgående markvej nu har sit forløb igennem en skov på under 5 ha. Det fremgår i den forbindelse, at det er kommunens vurdering, at klager lovligt i medfør af naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 6, har opsat skiltning, der indskrænker offentlighedens adgang til skoven.

Det fremgår videre af afgørelsen, at klager i 2019 har oplyst, at markvejen ikke er nedlagt, og at klager ikke søger om at nedlægge markvejen, men at hegnet er opsat på baggrund af deklarationen om adgangsforbud, som er tinglyst af Naturstyrelsen. Sorø Kommune har ifølge afgørelsen haft dialog med Naturstyrelsen om deklarationen, og styrelsen har den 31. juli 2023 tinglyst en påtegning til deklarationen om, at deklarationens bestemmelse om, at der ikke er adgang for offentligheden til projektarealet uden forudgående aftale med klager, i sin helhed udgår. Adgang til projektarealet reguleres herefter ifølge påtegningen af den til enhver tid gældende lovgivning på området.

Af afgørelsen fremgår det i øvrigt, at Sorø Kommune den 15. februar 2024 har fremsendt et varsel om påbud og partshøring, som klager har besvaret den 10. maj 2024. Af partshøringssvaret fremgår det, at klager ikke har til hensigt at genåbne markvejen. Klager er bekendt med, at deklarationens bestemmelse om offentlighedens adgang er blevet afløst, men forventer at få tinglysningen genoprettet, da den har været en del af en aftale mellem klager og Naturstyrelsen. Klager har videre oplyst, at påbuddet vil blive påklaget til Miljø- og Fødevarerklagenævnet med påstand om, at stien siden Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 16. juni 2015 er groet til, så den ikke længere er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 a.

Klager har i øvrigt bemærket, at korrespondancen om en alternativ sti med Sorø Kommune ikke er foregået på en tilfredsstillende og gennemsigtig måde. Det er herunder klagers opfattelse, at klager aldrig har modtaget en reel begrundelse for, hvorfor den alternative stiføring ikke var tilfredsstillende. Det fremgår dog af partshøringssvaret, at klager gerne vil deltage i fremtidige drøftelser om en alternativ stiføring, såfremt dette sker ved en fair og åben proces.

Sorø Kommune har i afgørelsen til det af klager anførte bemærket, at kommunen gerne vil indgå i en dialog, men først når klager har sendt en ansøgning med en konkret alternativ placering og at kommunen i øvrigt fastholder påbuddet indtil en sådan ansøgning er modtaget.

Sorø Kommune har i afgørelsen vurderet, at nedlæggelse af markvejen er en overtrædelse af naturbeskyttelseslovens § 26 a. Det fremgår, at påbuddet om at retablere markvejen og fjerne hegnet, eller isætte en låge, er blevet meddelt på baggrund af, at offentlighedens adgang til arealet ikke længere er begrænset i deklarationen.

Det fremgår af afgørelsen, at Sorø Kommune har lagt vægt på, at der ved reablering af markvejen igen vil være adgang til en rundtur, selv om klager lovligt kan hindre færdsel gennem skovstykket på ejendommen. Kommunen har videre lagt vægt på, at den reablerede markvej vil have en væsentlig rekreativ værdi, da den ligger tæt på Susåen, hvor der vil være udsigt over Susådalen. Kommunen har således vurderet, at markvejen har en rekreativ betydning for beboerne i Alsted Landsby, og at den skaber mulighed for, at en bredere del af befolkningen kan få adgang til Susådalen.

2.3.2 Afgørelsen af 19. januar 2026

Sorø Kommune har den 19. januar 2026 i medfør af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3 truffet afgørelse om, at den omhandlede markvej ikke kan nedlægges.

Det fremgår af afgørelsen, at Sorø Kommune den 5. september 2025 har modtaget en ansøgning fra klager om tilladelse til at nedlægge den allerede fysisk nedlagte markvej mod at etablere en alternativ sti. Af kortmateriale i afgørelsen fremgår det, at den alternative sti vil have sit forløb mellem Hejreskovvej og et udsigtspunkt ca. 120 m mod øst.⁸

Om den nedlagte markvej fremgår det af ansøgningen, at der ifølge klager har været tale om et hjulspor, som har ligget betydeligt lavere i terrænet, og som ikke længere kan genfindes, da sporet ikke har været brugt i mere end 20 år. Klager har anført, at arealet hvor markvejen lå, nu er en indhegnet fold, hvor der går græssende kvæg. Den ansøgte sti vil ifølge ansøgningen blive 2 m bred og placeret uden for indhegningen og ca. 10-12 m højere i terrænet, så der ifølge klager vil blive en betydeligt bedre udsigt over

⁸ Miljø- og Fødevarerklagenævnets opmåling.

Susådalen og åens forløb. Det er desuden klagers opfattelse, at den nye sti vil være mere farbar i en større del af året.

Sorø Kommune har den 3. oktober 2025 sendt klagers ansøgning i høring til Friluftsrådet, Danmarks Naturfredningsforening, lokalafdeling Sorø og Alsted-Fjenneslev Lokalforening. Af afgørelsen fremgår det, at Friluftsrådet har svaret, at den ansøgte sti ikke er et tilfredsstillende alternativ, da den ikke genskaber det oprindelige stiforløb. Danmarks Naturfredningsforening har navnlig anført, at det er foreningens opfattelse, at kommunen skal fastholde det meddelte påbud af 29. maj 2024, og at den ansøgte sti ikke vil give noget reelt udsyn over Susådalen.

Sorø Kommune har den 1. december 2025 fremsendt et varsel om afslag på ansøgningen til klager, som klager har besvaret den 6. januar 2026. Heraf fremgår det navnlig, at klager og tre af kommunens medarbejdere den 4. december 2024 havde gennemgået klagers forslag til en alternativ sti, og at kommunens medarbejdere på dette tidspunkt havde set positivt på forslaget, da stien ville gå frem til et markant udsigtspunkt, som var bedre end udsigten fra den oprindelige sti. Klager har videre anført, at det i forbindelse med aftalen mellem klager og Naturstyrelsen om at lade arealet indgå i projektet Mellemste Suså blev aftalt, at arealet skulle drives ekstensivt med afgræsning. Ifølge klager vil det være uforsvarligt at lade besøgende gå rundt inde i folden, og det ansøgte stiforløb vil føre besøgende udenom folden og vil ende på en bakketop, hvorfra besøgende kan opleve Susådalen.

Af partshøringssvaret fremgår det desuden, at klager har talt med flere lokale, som ikke har noget ønske om en ny sti. Dette understøttes ifølge klager af, at Alsted-Fjenneslev Lokalforening ikke har fremsendt et hørings-svar og af, at de indkomne høringssvar er indsendt af personer, som ikke er fra lokalområdet. Der er i øvrigt etableret mange stier i lokalområdet, hvor man kan parkere og nyde Susåen og ådalen. Klager har videre anført, at den tidligere markvej ikke er blevet pløjet, men at klager derimod med en skiveskærsmaskine har sået en flerårig græsblanding direkte i den gamle græsmåtte i foråret 2010.

Sorø Kommune har på baggrund af luftfotos vurderet, at den oprindelige markvej inden nedlæggelsen var en permanent menneskeskabt færdselsbane, som var beliggende i det åbne land, og derfor omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a. Det er videre kommunens vurdering, at den oprindelige markvej var en del af et gennemgående vej- og stiforløb, hvor besøgende ikke var tvunget til at benytte samme strækning på ud- og hjemturen. Kommunen har i øvrigt vurderet, at den oprindelige markvej har en væsentlig rekreativ betydning for beboerne i og omkring Alsted Landsby, da den ligger tæt på Susåen, og da der var udsigt til Susådalen fra markvejen. Samtidig skaber markvejen ifølge kommunen mulighed for, at en bredere del af befolkningen kan få adgang til Susådalen.

Herudover har Sorø Kommune vurderet, at der i dag ikke findes et tilfredsstillende alternativ til den nedlagte markvej, og at den ansøgte alternative sti heller ikke udgør et tilfredsstillende alternativ, selvom den giver en bedre udsigt over Susådalen. Kommunen har lagt vægt på, at den ansøgte sti ikke vil give mulighed for en rundtur, og at stien desuden kun vil give adgang til udsigt over Susåen fra Hejreskovvej, og ikke adgang via markvejen til Susådalen fra Alstedvej.

Det fremgår herefter af afgørelsen, at det er Sorø Kommunes vurdering, at der kan etableres en alternativ sti, som både vil give mulighed for udsigt over Susådalen og for en gennemgående rute. Dette kan ifølge kommunen ske ved, at den ansøgte sti forlænges, så den mødes med den nord-sydgående markvej på ejendommen, som fortsat er bevaret. Kommunen har her til bemærket, at selvom klager lovligt kan lukke for færdsel gennem skoven på ejendommen, så er det fortsat kommunens vurdering, at en alternativ sti skal forbindes med den nord-sydgående markvej. Ifølge kommunen kan der således ikke lægges vægt på, at klager lovligt ved skiltning kan hindre færdslen gennem skoven. Kommunen har afslutningsvis vurderet, at der ikke kan lægges vægt på, at der er adgang til Susåen andre steder, da disse ikke ligger i nærheden af den nedlagte markvej.

2.4 Klagernes indhold

2.4.1 Klagen af 26. juni 2024

Klager har til afgørelsen af 29. maj 2024 anført, at markvejen er vokset ud af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a, og at der derfor ikke kan udstedes et påbud om retablering. Klager har videre anført, at Sorø Kommune som følge af passivitet har fortabt muligheden for at kræve fysisk lovliggørelse. Klager har desuden anført, at der er væsentlige retlige mangler i Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 16. juni 2015, idet markvejen ikke har den anførte rekreative værdi.

I supplerende bemærkninger af 12. september 2024 har klager anført, at det ikke er muligt at genfinde markvejen på grund af overgroning, da der ikke har været færdsel på markvejen i snart 20 år. Klager har videre anført, at deklARATIONEN med begrænsning af offentlighedens adgang, der blev tinglyst på ejendommen i 2010, alene er udarbejdet af Naturstyrelsen, og at styrelsen ved ændringen af den tinglyste servitut på ejendommen, uberettiget og ensidigt har brudt en aftale imellem to parter. Det er i øvrigt klagers opfattelse, at der ikke har været offentlig adgang til markvejen siden 2010 som følge af deklARATIONEN. Ifølge klager har Sorø Kommune primo 2010 godkendt deklARATIONEN, inden den blev tinglyst.

Videre har klager henvist til, at det følger af Retten i Næstveds dom af 4. januar 2010, at klager hverken havde pligt til skiltning eller til at vedligeholde stien. Ifølge klager tog byretten i øvrigt ikke hensyn til, at der ikke var tale om en rundtur. Markvejen med det nord-sydgående forløb var således allerede på dette tidspunkt lovligt lukket ved skiltning ved det mindre skovareal. Klager har herudover anført, at en medarbejder fra Naturstyrel-

sen var informeret om rettens kendelse ved indgåelsen af aftalen om deklARATIONEN.

Om markvejen har klager anført, at den ikke fører hen til noget, og at der ikke er nogle tydelige udsigtspunkter undervejs, og at klager er fremkommet med forslag til alternative stiforløb, som er blevet forkastet af Sorø Kommune. Ifølge klager er der i løbet af de seneste 15 år lavet adskillige alternative rekreative ture inden for kort afstand, hvor man kan komme betydeligt tættere på Susåen.

2.4.2 Klagen af 11. februar 2026

Klager har til afgørelsen af 19. januar 2026 indledningsvist principalt anført, at afgørelsen bør ophæves, da den mangler hjemmel, subsidiært at afgørelsen bør ændres således, at der meddeles tilladelse til nedlæggelse af stien på vilkår om etablering af en alternativ sti som ansøgt, og mere subsidiært, at sagen bør ophæves og hjemvises til fornyet behandling hos Sorø Kommune.

Klager har i supplerende bemærkninger af 10. februar 2026 uddybet sine klagepunkter. Til støtte for sin principale påstand om, at Sorø Kommunes afgørelse savner hjemmel, har klager anført, at den oprindelige øst-vestgående markvej på tidspunktet for afgørelsen ikke opfyldte betingelserne for at opnå beskyttelse efter naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 1.

Klager har anført, at det ikke er korrekt, at markvejen var gennemgående, da den blev nedlagt, fordi offentligheden ikke lovligt kunne passere det private skovstykke ad markvejen med det nord-sydgående forløb nord for den nedlagte markvej. Ifølge klager er skovstykket en privat skov under 5 ha, hvor der siden 2006 har været opsat skiltning om forbud mod offentlighedens færdsel i medfør af naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 6. Derfor er det ifølge klager ikke muligt at anvende den tidligere markvej uden, at man skal vende om og gå tilbage igen, hvorfor markvejen ikke er gennemgående.

Klager har videre anført, at markvejen også var lukket på denne del på tidspunktet for nedlæggelsen i 2009/2010, og at Sorø Kommune således har en forkert opfattelse af, at en del af den nord-sydgående markvej ikke gik gennem skoven ved nedlæggelsen af den øst-vestgående markvej i 2009/2010. Ifølge klager er den nord-sydgående markvej beliggende i umiddelbar og vedvarende tilknytning til en privat skov under 5 ha, og har sit forløb langs et sammenhængende skovbryn, hvor skoven udgør det dominerende landskabselement. Da markvejen fungerer som adgang langs og til skovarealet, kan den ifølge klager ikke betragtes isoleret som en vej eller sti i det åbne land, men må i stedet betragtes som en del af skovens adgangssystem omfattet af reglerne i naturbeskyttelseslovens § 23. Det er klagers opfattelse, at selvom hele markvejen i 2006 ikke forløb inden for skovbevoksning, så havde klager hjemmel til ved skiltning at fastsætte indskrænkninger i offentlighedens adgang i medfør af lovens § 23, stk. 6. Kla-

ger har henvist til, at det fremgår af luftfoto fra 2005, at den nord-sydgående markvej allerede dengang, dog i mindre omfang, var flankeret af beplantning på den østlige side. Dette, sammenholdt med, at skovens ældre bøgetræer strækker sig ud over stien, bidrager ifølge klager til, at stien forløber i et samlet skovpræget og lukket landskabsrum.

Klager har hertil anført, at der ikke ved vurderingen af adgangsforholdene kan stilles krav om, at skovbevoksning skal have en bestemt bredde eller ensartethed på begge sider af stien for at være adgangsretligt relevant, men at det afgørende er, om stien fremstår og fungerer som beliggende i et skovmiljø, hvilket er tilfældet i den konkrete sag. Ifølge klager vil en snæver fortolkning af lovens § 23, stk. 6, hvorefter stier i umiddelbar tilknytning til skovbryn falder uden for bestemmelsen, indebære, at bestemmelsen mister sit anvendelsesområde for mindre private skove, hvilket må anses for at være i strid med bestemmelsens formål.

Ifølge klager indebærer ovenstående samlet set, at stien ikke er og på intet tidspunkt juridisk har været gennemgående. Samtidig er det klagers opfattelse, at det afgørende for vurderingen er forholdene, som de er i dag. Hvis den nedlagte markvej genetableres, vil den alene føre til den lovligt lukkede sti gennem skoven, hvorfor stien ikke vil være gennemgående. Derfor savner det ifølge klager enhver form for aktualitet, realitet og proportionalitet at pålægge klager at retablere den nedlagte markvej.

Det er herudover klagers opfattelse, at den nedlagte markvej ikke fører til særlige udsigtspunkter, kulturminde eller lignende. Klager har hertil anført, at forarbejderne til naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 1, ikke indeholder en nærmere definition af, hvad der skal forstås herved, hvorfor forståelsen af begrebet skal udledes af en ordlydsfortolkning. Klager har henvist til, at der skal være tale om et særligt udsigtspunkt, hvorfor det efter klagers opfattelse ikke er tilstrækkeligt, at området har en vis udsigt, men at der skal være helt ekstraordinære værdier tilstede, hvilket ikke er tilfældet for udsigten fra den nedlagte markvej. Klager har til støtte herfor henvist til nævnspraksis.⁹

Klager har i øvrigt anført, at der ikke er sket ulovlig nedlæggelse af markvejen ved pløjning. Ifølge klager er der i foråret 2009/2010 alene foretaget skånsom oversåning med varig græsblanding ved brug af en såmaskine med skiveskær i det eksisterende græsdække, hvor græsdækket hverken er blevet vendt eller ødelagt, som ved egentlig pløjning. Klager har hertil anført, at bearbejdningen er sket på Naturstyrelsens opfordring som led i omlægning til ekstensiv drift med afgræsning af arealet. Det er på denne baggrund klagers opfattelse, at markvejens forsvinden skyldes manglende anvendelse og ikke nedlæggelse, hvorfor Miljø- og Fødevarerklagenævnets tidligere afgørelser hviler på en urigtig eller i hvert fald utilstrækkeligt oplyst forudsætning.

⁹ Se Natur- og Miljøklagenævnets afgørelse af 18. november 2015, sagsnr. NMK-512-00128.

Klager har i relation til naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 1, anført, at Sorø Kommune urigtigt har lagt til grund, at gennemgående færdsel på ejendommen kan etableres som en reel og lovlig adgangsmulighed. Klager har hertil anført, at færdsel ad veje og stier helt kan forbydes af hensyn til den erhvervsmæssige udnyttelse af ejendommen eller af hensyn til beskyttelse af dyrelivet, samt at bestemmelsen finder anvendelse forud for lovens § 26 a. Det er klagers opfattelse, at det følger af nævnspraksis,¹⁰ at hvor lodsejer allerede efter lovens § 26 kan begrænse eller forbyde færdsel, kan der ikke stilles krav om etablering af alternativ adgang efter lovens § 26 a. Dette er ifølge klager relevant i denne sag, da arealet hvor markvejen tidligere lå i dag anvendes til erhvervsmæssig drift i form af afgræsning med køer, kalve og tyr. Færdsel på arealet indebærer dermed ifølge klager både en væsentlig sikkerhedsrisiko og en reel gene for den erhvervsmæssige udnyttelse af ejendommen, hvilket kan begrunde en adgangsbegrænsning i medfør af lovens § 26, stk. 1.

Klager har i den forbindelse også anført, at området er biologisk sårbart. Den aflyste del af servitutten viser således ifølge klager, at projektområdet på klagers ejendom er et fourageringsområde for fiske- og havørne samt rød glente og at det rummer redesteder for musvåger, hvilket blev anset for uforeneligt med offentlighedens færdsel i servitutten. Det er klagers opfattelse, at Sorø Kommune ikke har foretaget nogen vurdering af, om hensynet til dyrelivet fortsat gør sig gældende, eller hvorfor offentlighedens færdsel i dag skulle være forenelig med disse hensyn.

Klager har til støtte for sin subsidiære påstand anført, at den af klager foreslåede alternative sti udgør et tilfredsstillende alternativ i medfør af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3. Ifølge klager har Sorø Kommune med urette lagt afgørende vægt på, at den ansøgte sti ikke giver mulighed for gennemgående færdsel eller rundtur, og at et sådant krav savner hjemmel.

Det er klagers opfattelse, at Sorø Kommune efter bestemmelsen alene kan nægte nedlæggelse af en vej eller sti, såfremt den har en væsentlig rekreativ betydning og hvis der ikke findes eller etableres tilfredsstillende alternative adgangsmuligheder. Klager har anført, at det fremgår af Miljø- og Fødevarerklagenævnets praksis, at vurderingen efter naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3, beror på en konkret afvejning, hvor der bl.a. skal lægges vægt på, om den alternative adgang tilgodeser de rekreative hensyn bag bestemmelsen, og om adgangen udgør et mindre indgribende middel i forhold til ejendomsretten og den erhvervsmæssige udnyttelse.

Klager har om den alternative stis udformning og placering anført, at den, sammenlignet med den nedlagte markvej, vil ligge højere i landskabet, give en bedre udsigt, være mere farbar og give adgang til et markant bedre og veldokumenteret udsigtspunkt. Samtidig vil den alternative sti tilgodese hensyn til sikkerhed, dyreliv og den erhvervsmæssige udnyttelse af ejendommen.

¹⁰ Se Naturklagenævnets afgørelse af 22. april 2008, sagsnr. NKN-133-00016 (MAD 2008.1165).

Klager har desuden anført, at afgørelsen lider af væsentlige begrundelsesmangler i medfør af forvaltningslovens § 24, idet det ikke fremgår af afgørelsen, hvilke kriterier Sorø Kommune har anvendt ved vurderingen eller hvorfor klagers centrale indsigelser ikke kan føre til et andet resultat. Klager har henvist til, at det ikke fremgår af afgørelsen, hvorfor kommunen har lagt afgørende vægt på, at den alternative sti ikke giver mulighed for gennemgående færdsel eller rundtur. Ifølge klager indeholder afgørelsen ikke en redegørelse for hvilke kriterier, som kommunen har anvendt ved vurderingen af, om den alternative sti er tilfredsstillende, hvordan disse kriterier udledes af loven, og hvorfor de rekreative kvaliteter ved den ansøgte sti ikke kan opveje, at stien ikke er gennemgående. Det er herudover klagers opfattelse, at kommunen ikke har forholdt sig til klagers indsigelser om, at færdsel på arealet vil udgøre en sikkerhedsrisiko på grund af græssende kvæg, at gennemgående færdsel er uforenelig med den erhvervsmæssige drift af arealet, og at den ansøgte alternative sti netop er udformet for at imødekomme disse forhold. Kommunen har i øvrigt ikke foretaget en proportionalitetsafvejning, og det er ifølge klager uklart, hvilken vægt kommunen har tillagt de indkomne høringssvar.

Klager har afslutningsvis anmodet om, at sagen sambehandles med klagen over Sorø Kommunes afgørelse af 29. maj 2024, idet sagerne vedrører samme stiforløb og rejser de samme retlige spørgsmål, ligesom udfaldet af sagerne er indbyrdes afhængige.

Klager har i yderligere supplerende bemærkninger af den 13. april 2026 i øvrigt anført, at lukningen af stien fra 2010-2023 er sket som følge af en aftale med Naturstyrelsen, en offentlig myndighed, og at klager har været i god tro.

2.5 Sorø Kommunes bemærkninger til klagerne

2.5.1 Til klagen af 26. juni 2024

Sorø Kommune har den 4. marts 2025 bemærket, at det følger af naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 1, at afgørelser truffet af kommunen som tilsynsmyndighed efter naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 5, ikke kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Det følger dog af nævnets praksis, at nævnet kan behandle klager over tilsynsafgørelser, for så vidt angår fortolkningen af lovgrundlaget.

Sorø Kommune har hertil bemærket, at spørgsmålet om hvorvidt markvejen er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a, er prøvet af både Naturklagenævnet, Natur- og Miljøklagenævnet og Retten i Næstved. Kommunen har på denne baggrund opfordret Miljø- og Fødevareklagenævnet til at afvise klagen, da det er kommunens opfattelse, at der ikke med klagen er fremkommet nye oplysninger, som giver anledning til at genoptage sagen.

Sorø Kommune har i supplerende bemærkninger af den 17. februar 2026 oplyst, at kommunen har modtaget en ansøgning om en alternativ sti fra klager, hvortil kommunen har meddelt afslag, da stien efter kommunens vurdering ikke er et tilfredsstillende alternativ.

2.5.2 Til klagen af 11. februar 2026

Sorø Kommune har den 1. april 2026 bemærket, at spørgsmålet om hvorvidt den allerede nedlagte markvej er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a allerede er prøvet tre gange af henholdsvis Naturklagenævnet, Natur- og Miljøklagenævnet og Retten i Næstved. Det er kommunens vurdering, at der ikke med klagen er indkommet nye oplysninger, som giver anledning til at revurdere dette spørgsmål. Det er på denne baggrund kommunens opfattelse, at Miljø- og Fødevareklagenævnet skal behandle spørgsmålet om, hvorvidt den ansøgte sti udgør et tilfredsstillende alternativ til den oprindelige og nedlagte markvej. Kommunen har hertil bemærket, at en alternativ sti skal opfylde samme funktion som den oprindelige sti, og at det forhold, at offentlighedens adgang gennem skoven lovligt kan lukkes, ikke giver anledning til at fravige dette.

Sorø Kommune har videre bemærket, at kommunen indledningsvist så positivt på den ansøgte sti, da kommunen har et ønske om at få afsluttet sagen. Ifølge kommunen er klager blevet oplyst om, at den ansøgte sti ikke reelt er et tilfredsstillende alternativ, og at høringssvarene ville indgå i kommunens vurdering. Kommunen har herudover bemærket, at det af klager anførte vedrørende den erhvervsmæssige udnyttelse af ejendommen, sikkerhedsrisici og hensyn til natur, ikke er relevant for sagen, da kommunen er indstillet på at tillade en alternativ sti uden for folden.

Sorø Kommune har i øvrigt bemærket, at den oprindelige markvej ikke naturligt har kunnet vokse ud af beskyttelsen efter naturbeskyttelsesloven som konsekvens af, at den ikke har været anvendt, fordi klager har hindret offentlighedens adgang til stien med både skilte og hegn. Jordbehandling, uanset om der ikke er tale om pløjning, vil desuden medvirke til, at markvejen ikke længere kan ses.

Sorø Kommune har afslutningsvist bemærket, at kommunen gerne ser, at sagen behandles samtidig med klagen over kommunens afgørelse af 29. maj 2024, dog således, at konsekvensen af sambehandling ikke bliver at sagsbehandlingen af den anden sag bliver trukket i langdrag.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 1, skal kommunen påse overholdelsen af loven og de regler, der er udstedt i medfør af loven. Kommunen skal som tilsynsmyndighed foranledige ulovlige forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning, jf. § 73, stk. 5.

Efter naturbeskyttelseslovens § 78, stk. 1, 2. pkt., jf. § 73, stk. 5, kan kommunens afgørelser efter § 73, stk. 5, det vil sige afgørelser truffet af kommunen som tilsynsmyndighed, ikke påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet. I henhold til nævnets praksis kan nævnet dog behandle klager over tilsynsafgørelser, for så vidt angår fortolkningen af lovgrundlaget og den konkrete retsanvendelse, det vil sige om et konkret forhold er ulovligt.

Det fremgår desuden af § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over.

Endvidere følger det af § 11, stk. 2, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse til de væsentligste forhold.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i overensstemmelse hermed i den konkrete sag, fundet anledning til at behandle spørgsmålet om, hvorvidt den nedlagte markvej er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 og § 26 a.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har således ikke taget stilling til de øvrige klagepunkter, jf. herved § 11 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

3.2 Det retlige grundlag

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 1, kan adgang til fods og på cykel ad veje og stier i det åbne land kun helt eller delvist forbydes, hvis færdslen er til gene for den erhvervsmæssige udnyttelse af ejendommen, hvis den i særlig grad generer privatlivets fred, eller hvis der behov for beskyttelse af plante- og dyreliv.

Muligheden for at forbyde færdsel er en undtagelse fra lovens hovedprincip om, at veje og stier i det åbne land skal være tilgængelige for offentligheden.

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, vedrører færdsel på private enkeltmandsejede veje og stier samt private fællesveje og stier i det åbne land. Det er i den henseende uden betydning, om vejen eller stien er udlagt i matriklen eller ej.

Det fremgår af forarbejderne til naturbeskyttelsesloven, at ”veje og stier” defineres som permanente, menneskeskabte færdselsbaner, og at f.eks. midlertidige kørespor, dyreveksler, indkørsler til gårdspladser og lignende ikke er omfattet af bestemmelsen.¹¹

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 1, må gennemgående veje og stier, veje og stier, der i øvrigt fører til de naturtyper, der er omfattet af lovens §§ 22-25 (strande, skove, udyrkede arealer og klitfredede arealer), og veje og stier, der fører til særlige udsigtspunkter, kulturminder og lig-

¹¹ Lovforslag nr. 146 af 28. januar 2004 til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse, lov om planlægning, lov om vandløb og museumsloven, specielle bemærkninger til § 1, nr. 17.

nende, tidligst nedlægges 4 uger efter, at ejeren har givet skriftlig meddelelse herom til kommunalbestyrelsen. Hvis ikke kommunen senest 4 uger fra modtagelsen har truffet afgørelse om at ville foretage en nærmere vurdering af vejens eller stiens rekreative betydning, kan nedlæggelse iværksættes, jf. § 26 a, stk. 2.

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at vejen eller stien ikke må nedlægges, såfremt vejen eller stien har væsentlig rekreativ betydning, og såfremt der ikke findes eller etableres tilfredsstillende alternative adgangsmuligheder.

Det følger i den forbindelse af Miljø- og Fødevareklagenævnets praksis, at en vej eller sti alene kan anses for at være effektivt nedlagt i overensstemmelse med § 26 a, hvis den er fjernet helt ved f.eks. oppløjning, eller hvis den er afspærret med et ubrudt hegn uden låge eller lignende, således at både ejer og andre brugere er afskåret fra at benytte stien.¹²

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen i § 26 a, at baggrunden for bestemmelsen er, at:

“[...] de eksisterende regler i praksis ikke i tilstrækkeligt omfang sikrer mod nedlæggelse af veje og stier i det åbne land af rekreativ betydning. Udviklingen viser, at mange markveje er nedlagt og mange kulturhistoriske stiforløb forsvundet. Der findes derfor behov for regler, der kan være med til at sikre, at veje og stier af væsentlig rekreativ interesse kun nedlægges, såfremt der findes eller etableres alternative rekreative adgangsmuligheder.

Forslaget går nærmere ud på, at en ejer, der er berettiget hertil, og som ønsker at nedlægge en vej eller sti i det åbne land, der kan have rekreativ interesse, skal give meddelelse herom til amtet.

I stk. 1, er nærmere omtalt de tilfælde, hvor ejeren skal meddele en påtænkt nedlæggelse af vejen eller stien. Nedlæggelse af gennemgående veje og stier, det vil sige veje og stier, der kan indgå i et ruteforløb, fordi den besøgende ikke er “tvunget” til at benytte samme strækning på ud- og hjemturen, skal således anmeldes. En vej eller sti, der fører til strand (§ 22), skov (§ 23), et udyrket areal (§ 24) eller et klitfredet areal (§ 25), er også omfattet af anmeldeordningen, selvom den besøgende ikke er “tvunget” til at følge (en del af) den samme rute både ud og hjem. Tilsvarende gælder for veje og stier, der fører til særlige udsigtspunkter, kulturminde og lign.

[...]

Kommunen kan efter stk. 3 forhindre nedlæggelsen af vejen eller stien, såfremt vejen eller stien har væsentlig rekreativ betydning, og såfremt der ikke findes eller etableres tilfredsstillende adgangsmuligheder. Ved vurderingen af, om en vej eller sti har væsentlig betydning, lægges der ikke alene

¹² Se f.eks. sagsnr. NMK-512-00055, NMK-512-00105, NMK-512-00106 og 20/07618.

vægt på, hvor mange der benytter vejen. Bedømmelsen heraf må bero på en konkret vurdering af den rekreative betydning, de alternative adgangsmuligheder og af de omstændigheder, der ligger til grund for ønsket om nedlæggelse.”¹³

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 1, er skove åbne for færdsel til fods og på cykel samt for ophold, hvis der er lovlig adgang dertil. Ifølge stk. 2, må offentlighedens adgang ikke forhindres eller vanskeliggøres.

I privatejede skove må færdsel til fods og på cykel i privatejede skove kun ske ad veje og stier, jf. naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 5.

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 6, kan ejeren af privatejede skove på mindre end 5 ha, helt eller delvis ved skiltning lukke skoven for offentligheden.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker indledningsvis, at Naturklagenævnet ved afgørelse af den 23. april 2008 har vurderet, at den omtvistede markvej var en vej/sti omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 1, at markvejen muliggjorde en rundtur mellem Hejreskovvej og Alsted, og at markvejen havde væsentlig rekreativ betydning, hvorfor markvejen også var omfattet af lovens § 26 a, stk. 1. Retten i Næstved frifandt ved dom af den 4. januar 2010 Naturklagenævnet ved den efterfølgende retssag. Nævnet bemærker videre, at Natur- og Miljøklagenævnet ved afgørelse af den 16. juni 2015 har fundet, at markvejen fortsat havde væsentlig rekreativ betydning, og at den dermed var omfattet af lovens § 26 og § 26 a.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at der ikke i forbindelse med klagesagerne er fremkommet oplysninger, der kan ændre ved vurderingen af, at den nedlagte markvej fortsat er en permanent, menneskeskabt færdselsbane omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26.

På baggrund af en konkret vurdering finder Miljø- og Fødevareklagenævnet dog, at markvejens samlede forløb på ejendommen har ændret karakter siden nævnens tidligere afgørelser. Klager har således efter det oplyste plantet træer i skovstykket nord for den nedlagte markvej således, at der nu er træbevoksning på begge sider af den sydligste del af den nord-sydgående markvej, som havde forbindelse med den omtvistede markvej inden nedlæggelsen.

I forlængelse heraf bemærker Miljø- og Fødevareklagenævnet, at Sorø Kommune i afgørelsen af den 19. januar 2026 har anerkendt, at klager er berettiget til ved skiltning at fastsætte indskrænkninger i offentlighedens adgang i skovstykket i medfør af naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 6, hvor-

¹³ Forslag nr. 146 af 28. januar 2004 til lov om ændring af lov om naturbeskyttelse, lov om planlægning, lov om vandløb og museumsloven (Internationale naturbeskyttelsesområder, offentlighedens adgang til naturen, fredning, beskyttelseslinjer, fortidsminder m.v.).

efter dette kan lægges til grund som ubestridt. Nævnet bemærker videre, at det fremgår af sagens oplysninger, at klager har udnyttet denne ret til ved skiltning at forbyde offentlighedens færdsel på den del af den nord-sydgående markvej, som forløber gennem skoven.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker hertil, at det fremgår af sagens oplysninger, at klager den 5. september 2025 har fremsendt en ny ansøgning om nedlæggelse af markvejen til Sorø Kommune, og det er nævnets vurdering, at denne ansøgning skal behandles på baggrund af de nugældende forhold i området.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder herefter, at den nedlagte markvej ikke længere kan anses for omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 1. Nævnet har herved lagt vægt på, at markvejen, hvis den retableres, ikke længere vil være en del af et gennemgående vej- eller stiforløb, som følge af klagers berettigede indskrænkning af offentlighedens færdsel gennem skoven. Nævnet har videre lagt vægt på, at markvejen, hvis den retableres, ikke vil føre til nogen af de naturtyper, der er omfattet af naturbeskyttelseslovens §§ 22-25, idet offentlighedens adgang til skovarealet er begrænset i medfør af lovens § 23, stk. 6. Endelig har nævnet lagt vægt på, at der ikke på baggrund af oplysningerne i den konkrete sag er grundlag for at fastslå, at markvejen, hvis den retableres, vil føre til et særligt udsigtspunkt, kulturminder eller lignende. Nævnet bemærker hertil, at det på baggrund af luftfotos og det indsendte billedmateriale er nævnets vurdering, at udsigten fra den nedlagte markvejs østlige ende ikke kan anses for et særligt udsigtspunkt som beskrevet i lovens § 26 a, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder på baggrund af ovennævnte, at det er uaktuelt at tage stilling til Sorø Kommunes afgørelse af 29. juni 2024, om påbud om retablering af markvejen, da afgørelsen hviler på en forudsætning om, at den nedlagte markvej fortsat er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 26 a, stk. 1. Nævnet har af samme årsag ikke fundet anledning til at behandle spørgsmålet om, hvorvidt den ansøgte sti udgør et tilfredsstillende alternativ til den nedlagte markvej.

3.4 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales de indbetalte klagegebyrer, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 2, nr. 1.

3.5 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

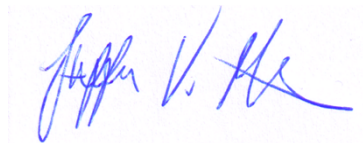
Miljø- og Fødevareklagenævnet ophæver Sorø Kommunes afgørelser af 29. maj 2024 og 19. januar 2026 om henholdsvis påbud om retablering af en nedlagt markvej på matr.nr. 24a Alsted By, Alsted, beliggende Alstedvej 52A, 4173 Fjenneslev, og om afslag på at nedlægge samme markvej.

De indbetalte klagegebyrer tilbagebetales.

Denne afgørelse gøres tilgængelig for Sorø Kommune (J.nr. 01.05.15-G01-6-16 og 01.05.15-K08-8-25) samt for klager og dennes eventuelle repræsentant via klageportalen. Afgørelsen sendes desuden til eventuelle andre parter i klagesagen.

Afgørelsen vil blive offentliggjort på <https://mfkn.naevneneshus.dk>. Personoplysninger vil blive anonymiseret.

Miljø- og Fødevareklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

Steffie Vilsgaard Mortensen
Stedfortrædende formand